

Arrest

nr. 265 979 van 21 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 4 februari 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 13 februari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 september 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 17 juni 2021.

1.3. Op 29 juli 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Miraflores op (...) 2001. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Bij vertrek uit Colombia woonde u in bij uw grootmoeder langs moederskant in Miraflores.

U woonde met uw moeder en stiefvader in Villavicencio toen uw stiefvader in 2014 bedreigd werd. Hij wou opkomen voor de burgemeestersverkiezingen en hier waren een aantal personen niet mee gediend. Op 23 september 2014 is er ingebroken in jullie huis en daags nadien werd uw moeder opgebeld en bedreigd. Ze kreeg de boodschap dat het erger zou worden mocht uw stiefvader zijn ambities geen halt toeroepen. Uw stiefvader trok naar de gerechtelijke autoriteiten en ontving politiebescherming.

In 2015 verhuisde u met uw familie naar Lejanías. Ook hier werd uw stiefvader bedreigd, waardoor hij besloot zijn deelname om een burgemeestersambt te bekomen stop te zetten. Hij ging daarentegen wel deelnemen aan de campagne van iemand die provinciegouverneur wou worden. Daarnaast werd hij ook een politiek-sociaal leider, waarbij hij zich inzette voor burgers wiens gronden ingenomen werd.

In 2018 begonnen de bedreigingen opnieuw. Ze bedreigden uw vader telefonisch en ze kwamen ook naar het restaurant dat hij uitbaatte. Op 31 december 2018 deelden ze hem telefonisch mee dat hij 48 uur de tijd kreeg om te vertrekken. Jullie verlieten allen Lejanías. U trok in bij uw grootmoeder in Miraflores en uw moeder en uw stiefvader wijzigden vaak van verblijfplaats, vooraleer zij op 7 juni 2019 Colombia verlieten en op 24 juni 2019 in België een verzoek om internationale bescherming indienden (M.(...) B.(...), L.(...) D.(...) CG xxx & M.(...) S.(...), J.(...) E.(...) CG xxx: weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire beschermingsstatus). U had initieel niet het plan om naar België te komen.

U had daarnaast nog een ander probleem. In september 2018 werd u een eerste keer aangesproken door twee leden van de FARC, een illegaal bewapende organisatie. Zij vroegen of u niet bij hen wou aansluiten. Dit vroegen ze u opnieuw zo'n maand of twee later doch kon u toen ontsnappen met de motor. Deze tweede benadering was zo'n twee of drie maanden vooraleer u met uw familie Lejanías verliet. Toen u in Miraflores verbleef zag u deze twee personen voor een derde keer. U besloot uw ouders hier over in te lichten, u had dit niet eerder gedaan, en u nam ook de beslissing om naar België te komen. Drie of vier maanden nadat u deze twee personen in Miraflores had gezien verliet u Colombia.

U vertrok op 3 februari 2020 en kwam de volgende dag, na transit via Spanje, in België aan. U diende op 13 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in en legt daarbij Colombiaanse identiteitsdocumenten neer (i.e. uw paspoort, identiteitskaart en 'registratiedocument'). Voor het overige verwijst u naar de documenten die uw ouders reeds neerlegden.

U verklaart niet terug te kunnen keren naar Colombia omwille van de problemen van uw ouders enerzijds en omdat de FARC u anderzijds wil rekruteren.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste dient te worden gewezen op de problemen die uw stiefvader en uw moeder zouden hebben gekend en wordt daarbij verwezen naar hun verzoeken om internationale bescherming (M.(...) B.(...), L.(...) D.(...) CG xxx & M.(...) S.(...), J.(...) E.(...) CG xxx). Zij brachten hetzelfde vluchtrelaas als u doch nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) voor hen op 31 augustus 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en kwam daarbij tot de bevinding dat hun asielrelaas niet geloofwaardig was (zie beslissing administratief dossier). Zo maakte uw stiefvader zijn politieke activiteiten geenszins aannemelijk en bleken uw stiefvader en uw moeder inconsistente verklaringen af te leggen betreffende

de beweerde problemen. Zij gingen in beroep en in haar arrest van 21 januari 2021 was de RvV dezelfde mening toegedaan als het CGVS, namelijk dat uw stiefvader zijn aangemeten profiel als doorgedreven politiek en sociaal leider niet aannemelijk maakte en de door hen aangevoerde bedreigingen door een gewapende groepering niet geloofwaardig worden geacht. Dat u op heden dezelfde problemen aanhaalt is weinig serieus. Dat u exact dezelfde problemen aanhaalt die door het CGVS en de RvV als niet aannemelijk worden geacht, maakt dat ook hier geen geloof aan kan gehecht worden. U haalt geen nieuwe elementen noch documenten aan die hier een ander licht op weten te schijnen.

De vaststelling dat u uw moeder en stiefvader over tal van zaken tegensprekt bevestigt de eerder gemaakte appreciatie van het CGVS in hoofde van uw ouders. Gevraagd of de moeder van uw stiefvader ooit problemen zou hebben gekend of ooit werd benaderd antwoordt u daar niets over te weten (CGVS, p.15 & 16). Uw stiefvader verklaarde nochtans dat ook zij omwille van deze problemen tot twee of drie keer toe werd benaderd en bedreigd (CGVS M.(...) S.(...), J.(...) E.(...), p.16 & 17). Uw moeder verklaarde dat J.(...) P.(...), een sociale leider, werd vermoord nadat hij in jullie restaurant was komen eten (CGVS M.(...) B.(...), L.(...) D.(...), p.12 & 13). Ook dit is voor u een totaal onbekend gegeven (CGVS, p.16 & 17). U stelt verder dat jullie in 2014 bedreigd werden en daarna verhuisden en in 2018 opnieuw werden bedreigd. Tussen 2014 en 2018 zouden jullie niet bedreigd zijn geweest, zo gaat u verder (CGVS, p.12 & 13). Uw moeder verklaarde daarentegen dat jullie ook tussen 2016 en 2018 bedreigingen ontvingen (CGVS M.(...) B.(...), L.(...) D.(...), p.13). U verklaart verder dat uw stiefvader en moeder vóór de sluiting van het restaurant op twee manieren werden bedreigd, zowel telefonisch als via iemand die naar het restaurant kwam. Op 31 december 2018 zouden ze volgens u via de telefoon hebben meegedeeld dat ze 48 uur hadden om te vertrekken. Twee weken daarvoor waren ze een laatste keer in het restaurant langsgelopen, zo gaat u verder (CGVS, p.17). Dit is een geheel andere voorstelling van de gebeurtenissen. Uw moeder verklaarde dat de dreigtelefoons stopten in de eerste maanden van 2018 en dat de belagers op 30 december 2018 én in het restaurant langskwamen om te zeggen dat jullie 48 uur de tijd hadden om te vertrekken (CGVS M.(...) B.(...), L.(...) D.(...), p.13 & 16). Die persoon zou daarbij zijn revolver hebben getoond, zo ging uw moeder verder (CGVS M.(...) B.(...), L.(...) D.(...), p.13), doch heeft u er het raden naar of ooit een wapen werd getoond toen ze naar het restaurant kwamen (CGVS, p.18). Uw moeder verklaarde ook dat deze persoon waarschuwde dat jullie niet mochten eindigen als J.(...) P.(...) (CGVS M.(...) B.(...), L.(...) D.(...), p.22). U zegt daarentegen dat deze J.(...) P.(...) toen helemaal niet ter sprake kwam (CGVS, p.18). Dat u hen op tal van zaken tegensprekt bevestigt dat u en uw familieleden een ongeloofwaardig relaas brengen en bevestigt de eerder gemaakte appreciatie van het CGVS.

Uw onwetendheid spreekt ook boekdelen. U stelt dat de belagers van uw stiefvader in 2014 uw moeder opbelden om haar te bedreigen doch heeft u er het raden naar of dit meer dan één keer zou zijn gebeurd (CGVS, p.12). U verklaart dat jullie politiebescherming kregen maar kan absoluut niet zeggen wanneer deze werd stopgezet (CGVS, p.15). U stelt verder dat ook uw stiefvader in 2018 opnieuw werd opgebeld en bedreigd maar opnieuw heeft u er het raden naar hoe dikwijls dit zou gebeurd zijn (CGVS, p.13). Uw ouders zouden een half jaar zijn ondergedoken maar u heeft opvallend genoeg geen enkel idee waar ze zich zouden hebben schuilgehouden (CGVS, p.5). Men mag verwachten dat men dit wel met u meedeelt, zij het op zijn minst nadien. Dat u bovendien introk bij uw grootmoeder om de beweerde problemen in Lejanías te ontvluchten wordt door een aantal andere vaststellingen ondermijnt, en niet in het minst omdat u niet eens het adres van uw grootmoeder weet te geven (CGVS, p.4). Daarnaast verklaart u momenteel dat u hier introk van 2 januari 2019 tot aan uw vertrek uit het land (CGVS, p.4 & 5), dat plaatsvond op 3 februari 2020 (zie paspoort administratief dossier). U verklaarde bij de DVZ nochtans dat u hier maar acht maanden had verbleven (verklaringen DVZ 08.09.2020, vraag 10), en dus niet meer dan één jaar. De vaststelling dat u Colombia verliet meer dan een half jaar na uw ouders én meer dan een jaar na de laatste bedreiging van deze bende, bevestigt eens te meer dat de vrees die u en uw familie voor deze bende zouden hebben onbestaande is.

Dat u een frauduleus asielaanvraag doet reeds bij voorbaat de nodige twijfels rijzen bij de andere problemen die u verklaart te hebben gekend. Een aantal zaken lijken inderdaad te bevestigen dat ook hier geen geloof aan kan gehecht worden. U verklaart dat u tot twee keer toe bent aangesproken door twee leden van de FARC in Lejanías en dat u dezelfde personen opnieuw tegenkwam in Miraflores (CGVS, p.8). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het volstrekt onlogisch is dat u uw ouders niet zou inlichten over deze twee incidenten. U stelt dat u vond dat ze al voldoende problemen hadden (CGVS, p.11). Dit raakt kant noch wal. Men moge verwachten dat u uw ouders wel inlicht, te meer omdat zij op het punt stonden om Colombia te ontvluchten en u aldus kon aangeven dat er voor u ook een gegronde reden zou zijn geweest om mee op de vlucht te slaan. U verklaart bovendien dat u zich na de tweede confrontatie met deze bende thuis opsloot (CGVS, p.11), waardoor het logisch lijkt dat uw ouders zich hierover vragen beginnen stellen. U verklaart dat u deze bendeleden een derde keer zag, drie of vier maanden vóór uw vertrek uit Colombia, en dat u toen besloot om uw ouders in te lichten

(CGVS, p.8). Gezien u vertrok uit Colombia op 3 februari 2020 en uw moeder en stiefvader op respectievelijk 14 en 16 juli 2020 hun persoonlijke onderhouden hadden op het CGVS, moge men bovendien verwachten dat zij melding zouden maken van deze problemen. Integendeel, zij maakten hier geen melding van. Uw moeder gevraagd of u zelf ooit iets meemaakte van bedreigingen in Colombia antwoordde ze in vage termen dat u hetzelfde meemaakte als hen met "het verschil dat u zag hoe jongeren naar de gewapende groepen gingen" (M.(...) B.(...), L.(...) D.(...), p.20). Dat zij geen melding maakten van u die zagezegd tot drie keer toe gevraagd werd om u bij de FARC aan te sluiten ondermijnt verder de geloofwaardigheid van deze problemen. Bovendien maakte ook u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hier geen melding van. U werd de vraag gesteld welke bedreigingen u dan wel gekend had in Colombia en u antwoordde met "doodsbedreigingen" en ging verder door te zeggen dat ze inbraken, stalen en zeiden dat jullie dienden te vertrekken (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Hiermee verwijst u louter naar het hierboven ongeloofwaardig geacht relaas. Dat u geen melding maakte van een verplichte rekrutering bevestigt andermaal dat deze problemen niet serieus kunnen genomen worden. Nog andere zaken bevestigen dat u geen problemen kende met de FARC. U bent bijzonder slecht op de hoogte van deze benaderingen, zo kan u zelfs niet bij benadering zeggen op welke data u door deze bendeleden zou zijn aangesproken geweest (CGVS, p.8 & 10). U kan zelfs niet met zekerheid zeggen hoeveel tijd er tussen de eerste twee keren zat, u houdt het op één of twee maanden (CGVS, p.10). U stelt wel te weten dat u de tweede keer werd aangesproken zo'n twee of drie maanden voor uw vertrek uit Lejanías en de derde keer, dus ook de laatste keer, zo'n drie tot vier maanden voor uw vertrek uit Miraflores en Colombia (CGVS, p.8, 10 & 11). Dat u zolang talmde om uw land te verlaten, of op zijn minst opnieuw Miraflores verliet, is andermaal een bevestiging dat u er in werkelijkheid geen vrees diende te koesteren. Dat de bendeleden u bovendien weten te traceren in Miraflores, volgens u op acht uur rijden met de auto van Lejanías (CGVS, p.11), maar niet naar het huis van uw grootmoeder kwamen waar u zou verbleven hebben, slaat werkelijk nergens op. Miraflores is volgens u een klein dorp (CGVS, p.4 & 5), waardoor men moge verwachten dat ze met wat opzoekingswerk gemakkelijk kunnen achterhalen waar u verbleef. Dient opnieuw te worden opgemerkt dat in het licht van deze verklaringen, met name dat het een klein dorp betrof waar u uw belagers had zien rondlopen, zeer merkwaardig is dat u niet onmiddellijk op de vlucht bent geslagen. Tot slot wordt ook opgemerkt dat u in verband met deze beweerde problemen niet naar de politie bent gestapt (CGVS, p.11). Men moge nochtans verwachten dat, indien de problemen die u aanhaalt aannemelijk zouden zijn, u een klacht zou hebben ingediend bij de Colombiaanse autoriteiten. Dat u dat niet deed is opnieuw een indicatie dat u in werkelijkheid geen problemen kende met de FARC.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan beide problemen die u verklaart te hebben gekend in Colombia. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van

13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde documenten, tenslotte, kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw identiteitsdocumenten, met name uw paspoort, identiteitskaart en 'registratiedocument', bevestigen uw identiteit en herkomst, elementen die hier niet worden betwist. Waar u verwijst naar de

documenten die uw moeder en stiefvader hebben neergelegd in hun eerste verzoek om internationale bescherming, verwijst het CGVS naar de uitvoerige bespreking van hun documenten in hun beslissingen (zie administratief dossier). U stelt verder dat uw stiefvader bezig is met het vergaren van documenten als bewijsmateriaal, maar dat deze nog niet zijn aangekomen (CGVS, p.3, 19 & 20). Het spreekt voor zich dat het CGVS deze bijgevolg inhoudelijk niet kan beoordelen. Dient echter wel te worden opgemerkt dat documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert in een eerste onderdeel van het middel aan dat zijn familie enerzijds problemen kende wegens de politieke activiteiten van zijn stiefvader en anderzijds dat hij ook benaderd werd door bendeleden van de FARC om zich bij hen aan te sluiten. Verzoeker betwist hierbij de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt.

In een tweede onderdeel van het middel beargumenteert verzoeker dat hij minstens in aanmerking dient te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Na een theoretische uiteenzetting van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en de verwijzing naar het begrip “internationaal of binnenlands gewapend conflict” in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, verwijst verzoeker naar de landeninformatie om aan te tonen dat er in Colombia wel degelijk een situatie van willekeurig geweld voorligt zonder dat de overheden hiervoor een effectieve bescherming kunnen bieden en hij bijgevolg een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken:

- Het rapport “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van UNHCR van September 2015 (stuk 3);
- De COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van 13 november 2019 (stuk 4);
- De COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van 27 juli 2020 (stuk 5);
- Het rapport “*World Report 2021 – Colombia: Events of 2020*” van Human Rights Watch (stuk 6);
- Het rapport “*Annual report on human rights in 2020 – Colombia*” van USDOS (stuk 7);
- Het rapport “*Colombia 2020*” van Amnesty International (stuk 8);
- Het artikel “*Colombie: violences policières et protection de l’Etat* » van 15 juli 2020 van OSAR (stuk 9).

Op 12 oktober 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een

aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 2 augustus 2021 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch geeft hij niet de minste toelichting op welke wijze hij deze bepalingen *in casu* geschonden acht. Bovendien dient erop gewezen dat artikel 27 van voormeld koninklijk besluit werd opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zodat deze schending hoe dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen toelichting geeft op welke wijze hij het artikel geschonden acht, dient te worden opgemerkt dat artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen louter het toepassingsgebied uiteenzet voor die wet. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

In zoverre verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen: (i) wat betreft de aangevoerde problemen die verzoekers stiefvader en moeder zouden hebben gekend omwille van de politieke activiteiten van voormelde stiefvader wordt vastgesteld dat (1) in hoofde van verzoekers stiefvader en moeder werd besloten tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekers stiefvader zijn politieke activiteiten geenszins aannemelijk wist te maken en zij bovendien onderling inconsistente verklaringen aflegden, hetgeen werd bevestigd in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; het aanhalen van exact dezelfde problemen die reeds ongeloofwaardig werden geacht, maakt dat ook hieraan geen geloof kan worden gehecht, (2) het gegeven dat verzoeker zijn moeder en stiefvader op tal van punten tegensprekt de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker en zijn familie bevestigt, (3) verzoekers onwetendheid over verschillende elementen verder wijst op de ongeloofwaardigheid van het relaas en (4) de vaststelling dat verzoeker Colombia meer dan een half jaar na zijn ouders verliet én meer dan een jaar na de laatste bedreiging van de bende eens te meer bevestigt dat de vrees die verzoeker en zijn familie voor deze bende zouden hebben onbestaande is; (ii) aangaande verzoekers vrees voor de FARC die hem zou hebben willen rekruteren wordt nog opgemerkt dat (1) het volstrekt onlogisch is dat verzoeker zijn ouders niet zou inlichten over de eerste twee incidenten met leden van de FARC, te meer daar zij op het punt stonden om Colombia te ontvluchten en hij aldus kon aangeven dat er voor hem ook een gegronde reden zou zijn geweest om mee op de vlucht te slaan, (2) het niet logisch is dat zijn ouders zich geen vragen zouden stellen bij het feit dat hij zich thuis opsloot na de tweede confrontatie, (3) redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers ouders melding zouden maken van zijn problemen in het kader van hun persoonlijke onderhouden, *quod non*, (4) verzoeker bovendien zelf evenmin melding maakte van deze problemen op de Dienst Vreemdelingenzaken, (5) verzoeker bijzonder slecht op de hoogte is van de benaderingen door de FARC, meer bepaald omtrent de data en de tijd tussen de benaderingen, (6) de vaststelling dat verzoeker verschillende maanden talmde om het

land, minstens opnieuw Miraflores, te verlaten verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn problemen, (7) het niet geloofwaardig is dat de bendeleden hem wisten te traceren in Miraflores, maar niet naar het huis van zijn grootmoeder kwamen en (8) verzoeker met deze beweerde problemen niet naar de politie is gestapt; (iii) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en (iv) de documenten die verzoeker voorlegt de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Colombia omwille van de problemen met gewapende groeperingen door de politieke activiteiten van zijn stiefvader enerzijds en omdat de FARC hem wil rekruteren anderzijds.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit wat volgt blijkt immers dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen, die hem zouden hebben genoopt Colombia te verlaten, geen geloof kan worden gehecht.

2.3.5.3. Waar verzoeker de problemen omwille van de politieke activiteiten van zijn stiefvader aanhaalt en zich aldus beroept op dezelfde motieven als zijn schoonvader en moeder, dient te worden benadrukt dat de Raad in zijn arrest nr. 247 902 van 21 januari 2021 in hoofde van verzoekers schoonvader en moeder heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen:

“(…)

5.1. *Verzoekers verklaren Colombia te hebben verlaten uit vrees voor gewapende groeperingen omwille van de politieke activiteiten van verzoeker.*

5.2. *De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers' verklaringen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om Colombia te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) op geen enkele wijze wordt aangetoond dat verzoeker een duurzaam en opmerkenswaardig politiek profiel heeft gehad, (ii) verzoekers' verklaringen over de door hen beweerde vluchtaanleiding inconsistent zijn, (iii) de beweerde doodsb bedreigingen op 30 december 2018 niet worden ondersteund door enig (betrouwbaar) document, (iv) het louter deel uitmaken van de junta de acción comunal van het gehucht Bella Vista, en van de overkoepelende associatie van deze juntas binnen Lejanias, namelijk Asojuntas, geen vrees voor vervolging aantoont, (v) verzoekers' verklaringen over de verdere gebeurtenissen in Colombia na hun vertrek uiteen lopen, (vi) verzoekers na de latere bedreigingen nooit klacht hebben ingediend of bescherming hebben gevraagd, (vii) er een tegenstelling is tussen het sociaal netwerk waarmee verzoeker hoopte te worden verkozen in Lejanias, het politieke patronaat van de “Partido de la U” dat verzoeker daartoe in staat zou stellen waaronder de*

echtgenoot van een senator die zelf gouverneur wilde worden en de steun van zijn buitenlandse verwanten enerzijds, en het feit dat verzoeker er niet zou slagen om genoeg geld te verzamelen om verzoeker als hoofddoelwit reeds te laten vertrekken naar het buitenland anderzijds, (viii) verzoekers gedurende de vijf maanden dat ze voor hun vertrek in Bogota verbleven, geen melding hebben gemaakt van verdere bedreigingen of andere feiten in die periode, (ix) verzoekster foto's post op facebook van haar huidige verblijf in België dat publiek zichtbaar is en door tientallen vrienden geliked werd terwijl verzoeker beweert dat enkel zijn verwanten die de documenten hebben opgestuurd dat mogen weten. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De bewering van verzoekers dat zij niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging kan door de Raad niet worden aangenomen om volgende redenen.

5.3. Vooreerst stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat niet wordt aangetoond dat verzoeker een duurzaam en opmerkenswaardig politiek profiel heeft.

Zo gaf verzoeker als argument waarom hij er destijds voor heeft gekozen zich aan te sluiten bij de partij "Partido de la U" en niet bij een andere partijen in Colombia, vaagweg aan dat dit was omdat het "een sterke partij" was en derhalve een beter uitgangspunt was voor zijn kandidatuur voor het burgemeesterschap in Lejanias (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker 16 juli 2020, p. 12). Deze algemene en weinig doorleefde politieke keuze staat in schrill contrast met het door hem beweerde risico en zijn doorzetting ondanks de beweerde bedreigingen ten aanzien van hem en zijn gezin.

Verzoeker weet evenmin enige document voor te leggen waaruit blijkt dat hij ooit lid is geweest van de partij "Partido de la U", laat staan dat hij door hen werd geselecteerd en ondersteund om als kandidaat-burgemeester voor Lejanias deel te nemen aan de verkiezingen, of dat hij na het stopzetten van die piste de campagneleider werd voor Luis Carlos Torres, hun kandidaat-gouverneur voor het departement Meta.

De foto's die verzoekers neerleggen tonen immers hooguit aan dat verzoeker ooit als partijmilitant heeft deelgenomen aan een verkiezingsrally van Luis Carlos Torres. Dat verzoeker de campagneleider was van deze laatste, kan niet blijken uit deze foto's. Het gros van deze foto's die de nauwe banden tussen verzoeker en Luis Carlos Torres zouden moeten aantonen, blijkt overigens afkomstig te zijn van diens facebook-profiel en toont een dag in 's mans kiescampagne toen hij onder andere Lejanias bezocht (AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, screenshots facebook Luis Carlos Torres Rueda). Daar waar kan worden aangenomen dat verzoeker Luis Carlos Torres ooit heeft ontmoet, doet niets op deze foto's geloven dat hij hem voordien of nadien ooit nog heeft gesproken of met hem bevriend was, laat staan dat hij persoonlijk aan het hoofd stond van zijn politieke apparaat. De Raad merkt overigens op dat verzoekster niet eenmaal heeft vermeld dat haar echtgenoot de campagneleider was van Luis Carlos Torres. De stelling dat het haar door de protection officer nooit werd gevraagd en zij er geen belang bij had het te ontkennen, kan niet worden gevolgd. Verzoekster is immers zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij aflegt waarbij het niet aan de protection officer is om het gehoor te 'sturen'. Gezien verzoekster de politieke activiteiten van haar echtgenoot aanhaalt als reden waarom zij Colombia heeft verlaten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij, waar zij verklaarde dat hij in juni 2015 verzaakt heeft mee te dingen naar het ambt van burgemeester in Lejanias, tevens spontaan zou vermelden dat hij dan wel optrad als campagneleider van Luis Carlos Torres, te meer verzoeker heeft verklaard dat het overleg met Torres hem mee heeft doen beslissen zich terug te trekken voor het burgemeesterschap en in plaats daarvan voor hem te werken (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker 16 juli 2020, p. 13-14).

De klacht die verzoeker heeft ingediend bij het parket op 1 oktober 2014 betreft een aangifte van diefstal. Hierin verklaarde verzoeker dat hij wil meedoen als kandidaat bij de lokale verkiezingen en dat zijn echtgenote, verzoekster, na de inbraak een dreigetelefoon heeft gekregen waarbij zij verzoeker moest zeggen niet langer het burgemeesterschap te ambiëren. Dat verzoeker in die tijd werd achtervolgd wanneer hij zich verplaatste en een verdachte persoon hun woonplaats in het oog hield – de intimidaties die hem uiteindelijk deden besluiten om naar het openbaar ministerie te stappen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker 16 juli 2020, p. 12-13) –, heeft hij toen helemaal niet kenbaar gemaakt. Integendeel, hij antwoordde negatief op de vraag of hij voorafgaand aan deze feiten een of andere bedreiging of illegale dwang tegen hem of zijn gezin had ondervonden (AD CGVS, stuk 5, map met documenten, stuk 6, vertaling). Bovendien gaat het om een fotokopie van de aangifte, die op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk kan worden vervalst. Hoe dan ook, uit deze klacht kan niet blijken dat verzoeker ooit lid is geweest van de partij "Partido de la U", laat staan dat hij door hen werd geselecteerd en ondersteund om als kandidaat-burgemeester voor Lejanias deel te nemen aan de verkiezingen, of dat hij na het stopzetten van die piste de campagneleider werd voor Luis Carlos Torres, hun kandidaat-gouverneur voor het departement Meta.

Waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat verzoeker talloze maatregelen heeft genomen om documenten te verkrijgen, maar dit wordt bemoeilijkt door het feit dat hij niet ter plaatse is en zij zich in

een gevaarlijke situatie bevonden voordat ze hun land van herkomst verlieten, wijst de Raad op wat volgt. Niettegenstaande verzoeker inderdaad documenten heeft neergelegd, herinnert de Raad eraan dat geen van deze documenten dient ter staving van zijn politieke activiteiten bij "Partido de la U". De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoeker, die verklaart sinds 2014 actief te zijn voor voormelde partij en tevens campagneleider was van Luis Carlos Torres, geen enkel bewijs kan neerleggen ter staving hiervan. Wat betreft zijn beweerde vergeefse pogingen documenten te verkrijgen ter bevestiging van deze politieke carrière, merkt de commissaris-generaal terecht op:

"Dat het heden voor u onmogelijk is om van uw politieke carrière enige bevestiging te verkrijgen omdat de post door het coronavirus vleugellam werd gemaakt (CGVS, p.4) en de website van uw partij offline gehaald werd (CGVS, p.11,12), dient sterk te worden betwijfeld. Niet alleen bleek daags na uw persoonlijk onderhoud dat de website in kwestie bereikbaar was, inclusief het contactformulier (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.2), maar het moet redelijkerwijs ook worden aangenomen dat iemand die zich zo heeft ingezet voor zijn partij in dit digitale tijdperk beschikt over talrijke contactgegevens van zijn vroegere medestanders. Zelfs als op dit ogenblik het postverkeer is verstoord, blijven er dus tal van communicatiekanalen open. Dat u niemand van uw eigen partij zou hebben kunnen contacteren sinds u Colombia hebt verlaten tot nu is allerm minst geloofwaardig. Dat u ondanks uw pogingen niet in staat was om bevestiging te krijgen dat u actief was bij de "Partido de la U" strookt overigens niet met de verklaringen van uw partner. Volgens L.D.(...) beschikt uw familie in Colombia namelijk wel degelijk over zo een document, maar konden jullie dat niet meenemen door jullie haastige vertrek uit Colombia (CGVS vrouw, p.11,18). In de eerste plaats dient hierbij te worden onderstreept dat u Colombia hebt verlaten op 07 juni 2019, ettelijke maanden nadat jullie besloten om naar België te reizen. Jullie vertrek uit Colombia als haastig beschrijven doet de waarheid dan ook geweld aan. Bovendien kan moeilijk worden ingezien waarom u dit bewijsstuk niet zo snel mogelijk fysiek of digitaal zou bezorgen aan het CGVS, samen met de overige door u neergelegde documenten. Dat jullie aanvankelijk niet geloofd zouden hebben dat er naar originele bewijsstukken zou worden gevraagd (CGVS vrouw, p.5,18) doet reeds de wenkbrauwen fronsen. Bovendien werd jullie tijdens het interview bij DVZ op 27 januari 2020 duidelijk gemaakt dat jullie geacht werden zo mogelijk alle relevante originele stukken te bekomen (DVZ, Vragenlijst CGVS, Voorafgaand advies; DVZ, Vragenlijst CGVS vrouw, Voorafgaand advies). U lijkt trouwens ook zelf naar deze instructies te verwijzen (CGVS, p.5). Uw partner erkent ook dat haar werd gevraagd om bewijsstukken te verzamelen (CGVS vrouw, p.15). Dat het coronavirus in België op 18 maart 2020 leidde tot een ontwrichtende lockdown en enkele dagen later ook in Colombia werd aangetroffen, kan dus niet verschonen dat jullie wekenlang deze instructie in de wind sloegen. Hierbij dient ook de nodige aandacht te gaan naar de verklaringen van uw vrouw, volgens wie jullie de eigenlijke vluchtaanleiding over het hoofd zagen tijdens het interview bij DVZ en enkel spraken over de oorsprong van de problemen want "daarvan hebben we wel bewijzen, van het parket." (CGVS vrouw, p.15). Hier mag duidelijk uit worden begrepen dat u wel degelijk op de hoogte was van het belang van dergelijke stukken. Dat u dus klaarblijkelijk weinig moeite hebt gedaan om documenten te verzamelen, en degene die u wel reeds in bezit had niet opstuurde na ontvangst van uw uitnodigingsbrief, zoals duidelijk werd gevraagd, deze zelfs niet liet neerleggen door uw partner toen zij op 14 juli 2020 haar persoonlijk onderhoud had (CGVS, p.5), en niet aan het CGVS bezorgde via mail voor uw persoonlijk onderhoud op 16 juli 2020 hoewel zij daartoe expliciet werd aangezet (CGVS vrouw, p.23) zweemt dan ook eerder naar een gebrek aan belangstelling voor deze procedure. Dat jullie om onbekende reden niet in staat zouden zijn om een e-mail te verzenden (CGVS, p.5) is hoegenaamd geen aanvaardbare verschoningsgrond."

Ook volgende vaststellingen tonen aan dat verzoeker niet kan worden beschouwd als een sociaal leider omwille van zijn politieke activiteiten.

Vooreerst kunnen wat betreft de twee bevestigingsbrieven de volgende opmerkingen worden gemaakt. Daargelaten de relatieve bewijswaarde van deze brieven die loutere fotokopieën betreffen, een gesolliciteerd karakter vertonen nu deze werden opgesteld ruim na verzoekers vertrek en vermoedelijk op zijn vraag, en de tekst van beide brieven opvallend gelijklopend is, zelfs tot aan de tyfouten in de tweede paragraaf toe, houden deze bevestigingsbrieven hoogstens een indicatie in dat verzoeker lid was van de junta de acción comunal van het gehucht Bella Vista, en van de overkoepelende associatie van deze juntas binnen Lejanias, namelijk Asojuntas.

De politieke dimensie van deze instelling dient echter sterk te worden gerelativeerd. De commissaris-generaal wijst dienaangaande op goede gronden het volgende aan: "Louter deel uitmaken van dergelijke raad kan in uw hoofde evenwel geen vrees aantonen. Nog los van de observatie dat volgens u niet minder dan 48 raden bestaan binnen de gemeente Lejanias alleen al (CGVS, p.12), wat doet vermoeden dat er in de 1122 steden en gemeenten van Colombia (zie landeninfo nr.3) duizenden zo niet tienduizenden van dergelijke raden bestaan met elk een veelvoud aan leden, dient de politieke dimensie van deze instelling sterk te worden gerelativeerd. Uit de hoofdzingen van de brieven en jullie verklaringen (Document 10; CGVS vrouw, p.21) komt duidelijk naar voren dat het hier niet gaat om een

partijpolitiek orgaan, maar wel om een deel van de overheid op gemeentelijk niveau. Uw eigen moeder is voorzitter van een van deze raden, maar volgens u heeft zij met geen enkele politieke partij banden (CGVS, p.10) en is zij geen sociaal leider (CGVS, p.11). U maakt ook zelf het onderscheid tussen een voorzitter van de raad en een sociaal leider (CGVS, p.16). Kennelijk is het niet eens vereist dat de leden van deze raad actief deelnemen. U verklaart sinds 2018 niet meer in Lejanias te zijn geweest en verliet op Colombia op 07 juni 2019. Toch bevestigen de brieven dat u tot 30 juni 2020 deel uitmaakte van beide raden (zie Document 10). Volgens u komt dat omdat u geen tijd had om ontslag te nemen door de omstandigheden waarin u moest vertrekken uit Lejanias (CGVS, p.18). Dat uw langdurige afwezigheid er niet toe heeft geleid dat uw plaats werd ingenomen door iemand anders toont aan dat er geen onlosmakelijk engagement met deze positie gepaard gaat. U reikt met andere woorden geen enkel element aan waaruit zou blijken dat dit profiel op zich een nood aan internationale bescherming zou inhouden. Hoewel u en uw partner verwijzen naar de domeinen waarop u actief zou geweest zijn (CGVS, p.14,15,16; CGVS vrouw, p.12,20) blijven jullie daarbij zeer vaag en algemeen. Uw partner is niet in staat om zelfs de minste details te geven over uw activiteiten als haar wordt gevraagd om specifieke voorbeelden te geven van de thema's die ze aanhaalt. Hoewel u zich zou hebben ingezet voor de waterkwaliteit van de rivieren weet ze niet wat u deed of hoe, en verandert ze meteen het onderwerp naar illegale houtkap (CGVS vrouw, p.20). Ook meer precieze informatie over de grondconflicten die ze vermeldt blijven uit: ze kan daarover enkel zeggen dat er gewapende bendes strijden over het territorium van Lejanias (CGVS vrouw, p.20). Over de bijeenkomsten voor jongeren die u organiseerde kan ze niet meer zeggen dan dat u met "dans, theater en muziek" probeerde de jongeren bezig te houden (CGVS vrouw, p.20). Dat geen enkel van deze bezigheden zoals het opeisen van grondrechten, het tegengaan van vervuiling en illegale teelten en het weerbaar maken van de lokale jeugd een papierspoor hebben achtergelaten of worden gestaafd met andere overtuigingsstukken zoals foto's, verslagen, mediaberichten, etcetera is overigens ook weinig waarschijnlijk. Anderzijds kan moeilijk enig geloof worden gehecht aan uw uitspraak dat u niet beseftte dat het ontmoedigen van teelten zoals coca en cannabis tot problemen zou leiden met de groeperingen die door drugstrafiek worden gefinancierd (CGVS, p.15). Dat u zich niet beseftte welke problemen u zich op de hals zou halen door in te gaan tegen de productie van drugs of precursoren en op te staan tegen rekrutering door gewapende bendes (CGVS, p.14) is in de Colombiaanse context niet plausibel. Iemand die bewoog in de milieus waarin u zou hebben verkeerd zou in het bijzonder goed op de hoogte moeten zijn geweest van het feit dat men reeds sinds 2015 bezorgdheid uit over een toenemende druk op sociale leiders in Colombia en het risico dat deze liepen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4). Ook hier moet dus worden besloten dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u werd beschouwd als een sociaal leider omwille van uw activiteiten."

Verzoekers slagen er niet in voorgaande bevindingen in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekers het gebrek aan kennis in hoofde van verzoekster rechtvaardigen door te stellen dat zij verzoeker niet naar al deze activiteiten vergezelde, weten zij niet te overtuigen. Indien verzoeker daadwerkelijk in die mate actief zou zijn geweest dat hij als een sociale leider opkomt voor zaken in zijn gemeenschap, mag van zijn echtgenote, verzoekster, wel degelijk meer kennis worden verwacht over diens activiteiten. Dat zij hem niet vergezelde naar al deze activiteiten vermag hieraan geen afbreuk te doen. Bovendien gaan verzoekers voorbij aan overige pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen die doen besluiten dat verzoeker niet als een sociaal leider kan worden beschouwd. Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, brengen verzoekers geen dwingende argumenten aan ter weerlegging ervan.

De door verzoekers geciteerde informatie waaruit blijkt dat burgers met een specifiek profiel, waaronder sociale leiders en activisten, kunnen worden gevisieerd door gewapende groeperingen, is verder van louter algemene aard, heeft geen betrekking op hun persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat ook verzoeker kan worden beschouwd als een sociaal leider, laat staan dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoekers dienen zulks in concreto aannemelijk te maken en slagen hierin niet.

Aangezien verzoeker op geen enkele wijze aantoont een duurzaam en opmerkenswaardig politiek profiel te hebben gehad, maakt hij de beweerde bedreigingen van een gewapende groep, waarvan hij beweert dat deze uit dezelfde hoek kwamen vanwege zijn gevestigde imago als politieke tegenstander, evenmin aannemelijk. In voormelde bevestigingsbrieven staan evenmin details over de door verzoekers beweerde gebeurtenissen of wanneer deze zich zouden hebben voorgedaan.

5.4. Daarbij komt nog dat verzoekers inconsistente verklaringen afleggen omtrent hun beweerde vluchtaanleiding. De commissaris-generaal duidt op correcte wijze het volgende aan:

"Ten tweede blijken jullie verklaringen over door jullie beweerde vluchtaanleiding opmerkelijk inconsistent te zijn. Jullie maken namelijk voor het eerst melding van deze gebeurtenissen tijdens het

persoonlijk onderhoud op het CGVS. Noch u, noch uw partner verwezen bij DVZ naar een doodsbedreiging op 30 december 2018 als antwoord op de vraag waarom u denkt dat uw leven in gevaar is (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; DVZ, Vragenlijst CGVS vrouw, Vraag 3.5). U wijt dat aan het feit dat u een samenvatting moest geven van de belangrijkste elementen en waarin u “geen details of datums” kon vermelden (CGVS, p.17). Uw vrouw meent dan weer dat jullie “waarschijnlijk vergeten” waren om deze gebeurtenissen te vermelden (CGVS vrouw, p.15). Het is nauwelijks ernstig te noemen dat jullie gebaseerd op deze gebeurtenissen zouden concluderen dat jullie leven in Colombia op het spel stond, terwijl u ze nu afdoet als een detail dat het vermelden niet waard is of dat jullie zouden zijn vergeten waarom jullie zijn vertrokken uit jullie herkomstland en in België een verzoek tot internationale bescherming indienen. Bovendien vonden jullie allebei dat op de “Vragenlijst CGVS” een deugdelijke samenvatting genoteerd werd van jullie vluchtmotieven (CGVS, p.3; CGVS vrouw, p.3). Dat u zelfs op dat punt niet vermeldde dat er een cruciaal element was weggefallen, is op zijn zachtst gezegd merkwaardig. Dat uw advocaat erop wijst dat u wel hebt gezegd dat de bedreigingen erger werden dan voordien, wat kan gelden als een samenvatting van uw relaas (CGVS, p.20) weegt zeer licht. Niet alleen beweert u thans dat de situatie op 30 december 2018 plots zo ingrijpend veranderde dat u met uw gezin op de vlucht bent geslagen, wat een dramatische omslag is eerder dan een continuüm, maar het is niet aannemelijk dat u deze gebeurtenis een detail vond, terwijl u meer tijd en aandacht wilde besteden aan uw beweerde politieke activiteiten in 2014 en 2015.

Uw partner L.D.(...) beweert in haar spontaan relaas dat u op 30 december 2018 werd bedreigd door een man die u 48 uur de tijd gaf om het dorp te verlaten (CGVS vrouw, p.11). Zij voegt er later nog aan toe dat jullie zouden eindigen zoals de vermoorde Jose Piñeda als u niet vertrok (CGVS vrouw, p.13) en nog later dat de man ook waarschuwde dat ze wraak zouden nemen op de kinderen als ze u niet zouden kunnen vinden (CGVS vrouw, p.22), twee toevoegingen die ze niet eerder had vermeld bij DVZ of tijdens het persoonlijk onderhoud. Zelf verwijst u naar de letterlijke boodschap dat u moest “verdwijnen van de kaart” en dat ze zouden beginnen met de kinderen als u dat niet deed, maar dat u het militair doelwit was. U kreeg vervolgens een termijn van 48 uur (CGVS, p.16). Het is vreemd dat jullie verklaringen op tal van punten uiteenlopen: zo heeft uw partner het steevast over moeten vertrekken uit het dorp (CGVS vrouw, p.11,13,22) terwijl u zegt dat u moest verdwijnen van de kaart en als militair doelwit dus nergens in Colombia veilig zou zijn (CGVS, p.16,17,19). Dat deze man verwees naar Jose Piñeda valt dan weer niet terug te vinden in uw letterlijke weergave van het dreigement. Hierover legt uw partner trouwens wel meer verwarde verklaringen af. Zo zegt zij aanvankelijk dat jullie reeds beslist hadden om het land te verlaten toen Jose Piñeda werd vermoord (CGVS vrouw, p.11). Even later bevestigt zij dat jullie beslisten om Colombia te verlaten op 30 december 2018, vanwege de moord op Jose Piñeda (CGVS vrouw, p.12). Toch blijkt zij te weten dat Jose Piñeda werd vermoord op 26 augustus 2018 (CGVS vrouw, p.15), maanden voordat jullie zouden hebben beslist om het land te verlaten. Door deze onsamenhangende verklaringen wekken jullie de indruk dat jullie proberen om de moord op Jose Piñeda te doen kaderen in jullie persoonlijke problemen. U laat evenwel opnieuw na om zelfs een begin van bewijs neer te leggen dat u Jose Piñeda kende en met hem bevriend was (CGVS, p.18).”

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt geen verschuiving voor de vastgestelde inconsistente verklaringen en het op de DVZ volledig onvermeld laten van de beweerde doodsbedreiging op 30 december 2018. De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en precies mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt, alsmede een dermate essentieel element als de doodsbedreiging op 30 december 2018 in het vervolgingsrelaas zou vermelden.

Verzoekers voeren aan dat zij een probleem hebben met de wijze waarop een asielzoeker door de DVZ wordt gehoord, de rol die zijn raadsman daarbij speelt en verwijzen daarbij naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer in het bijzonder het arrest in de zaak Salduz van 27 november 2008. De Raad herinnert er enerzijds aan dat de DVZ en het CGVS geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur die de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen, en anderzijds dat het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat het recht op bijstand van een advocaat zoals gesteld in de zaak Salduz mutatis mutandis geldt in zijn zaak vermits verzoeker geen “verdachte” is bij het onderzoek naar zijn

asielaanvraag en hij ook niet werd "ondervraagd" door de "politie", doch enkel door de asielinstanties werd gehoord teneinde zijn beschermingsverzoek toe te lichten. Het CGVS is er door de wet enkel mee belast na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont derhalve niet aan dat artikel 6 van het EVRM tijdens het onderzoek naar zijn vrees voor vervolging door de asielinstanties werd geschonden.

Verder wijst de Raad op wat volgt. Uit de vragenlijst blijkt dat het verslag in het Spaans aan verzoekers werd voorgelezen en dat zij beiden hun verklaring hebben ondertekend waarbij zij uitdrukkelijk verklaarden dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, vragenlijst CGVS, p. 2). Het gehoorverslag op de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoekers mogen bewijzen dat hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier door hen werd gezegd. Zij dienen deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slagen verzoekers er niet in hun beweringen dienaangaande hard te maken. Door zich louter af te vragen of deze vertaling wel een getrouwe weergave is van hun verklaringen, gelet op de omstandigheden waarin het interview op de DVZ plaatsvindt (haastig, met lawaai, soms geen herlezing, zonder advocaat), tonen verzoekers niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoekers maakten evenmin gewag van enig tolk- of taalprobleem. Zij gaven ten overstaan van het CGVS zelfs aan dat het interview bij de DVZ goed was verlopen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker 16 juli 2020, p. 3; notities persoonlijk onderhoud verzoekster 14 juli 2020, p. 2).

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekster het steevast heeft over moeten vertrekken uit het dorp, terwijl verzoeker zegt dat hij moest verdwijnen van de kaart en als militair doelwit dus nergens in Colombia veilig zou zijn, werpen verzoekers op dat de betekenis van deze berichten dezelfde is. Echter niets is minder waar. Er is immers een duidelijk verschil tussen enkel in het dorp niet veilig zijn dan wel in heel Colombia te moeten vrezen voor hun leven. Dat verzoekers hier inconsistente verklaringen over afleggen, ondermijnt wel degelijk hun geloofwaardigheid.

Waar verzoekers verder aangeven dat het normaal is dat zij een verband leggen tussen de moord op José Piñeda in augustus 2018 en de bedreigingen aan hun adres 4 maanden later, gaan zij voorbij aan de verwarrende verklaringen die verzoekster dienaangaande heeft afgelegd. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij ter verklaring van deze onsamenhangende verklaringen. De commissaris-generaal kan dan ook worden gevolgd waar hij hieruit afleidt dat verzoekers de indruk wekken dat zij proberen om de moord op Jose Piñeda te doen kaderen in hun persoonlijke problemen. Uit de door verzoekers bijgebrachte documenten blijkt overigens evenmin dat verzoeker Jose Piñeda kende en met hem bevriend was.

Het feit dat ook verzoekers' verklaringen over de verdere gebeurtenissen sinds hun vertrek uit Colombia uiteenlopen, doet de waarachtigheid van de door hen beweerde vervolgingsfeiten verder teniet. De bestreden beslissingen luiden dienaangaande: "Volgens L.D.(...) zijn in januari 2019 onbekenden langs geweest bij uw moeder om te vragen waar u bent (CGVS vrouw, p.14). Zij weet niet of die mannen ooit nog eens bij uw moeder zijn geweest, omdat jullie geen contact meer hebben (CGVS vrouw, p.14-15), en ze is ook niet op de hoogte van wat er nog zou zijn gebeurd sinds jullie op 07 juni 2019 uit Colombia vertrokken (CGVS vrouw, p.14). Dat u dus wel zeker bent dat dezelfde mannen na het eerste bezoek in januari nog eens zijn teruggekomen zes en zeven maanden na uw vertrek uit Lejanias (CGVS, p.17), met andere woorden ook nog nadat jullie Colombia hadden verlaten, doet dan ook ernstig twijfelen aan het waarheidsgehalte van uw bewering dat men nog steeds naar u op zoek was. U bent immers zeker dat uw partner van al deze gebeurtenissen op de hoogte is (CGVS, p.17)."

Het hoeft geen betoog dat de loutere stelling "Na lezing van de bestreden beslissing, begreep verzoeker dat zijn vrouw niet alles wist wat er was gebeurd", bezwaarlijk kan worden aanvaard als een afdoende verklaring voor deze uiteenlopende verklaringen.

5.5. Voorts wijst de Raad erop dat verzoekers geen enkele poging hebben ondernomen om melding te maken bij de Colombiaanse autoriteiten van de beweerde bedreigingen aan hun adres sinds verzoeker in 2016 actief werd binnen de gemeentelijke overleggraad, waaronder de bedreiging op 30 december 2018 waarbij een gewapende man naar hun restaurant kwam die hun directe vluchtaanleiding betrof.

De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt in deze zin dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door “niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

De bewoordingen in de wet impliceren in beginsel een vermoeden van nationale bescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak. (cf. EASO, “Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis”, december 2016, p. 59, 63 en 68).

Verzoekers stellen dat zij geen overheidsbescherming kunnen krijgen en verwijzen naar de verouderde COI Focus van 13 november 2019 over de veiligheidssituatie in Colombia waaruit blijkt dat gewapende groepen in onder meer verzoekers’ regio van herkomst, het departement Meta, openlijk aanwezig zijn.

Met dit betoog tonen verzoekers evenwel niet aan dat in Colombia door de overheid geen redelijke maatregelen worden genomen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, of dat er in Colombia geen werkend rechtssysteem zou zijn. Evenmin kan zulks uit het rechtsplegingsdossier worden afgeleid. Wat de situatie in het departement Meta specifiek betreft, blijkt uit de COI Focus van 27 juli 2020 alvast niet dat er in het departement Meta sprake is van een gewapend conflict of dat het behoort tot één van de conflictgerelateerde gebieden in Colombia. Evenmin blijkt dat de gewapende groeperingen die daar aanwezig zijn een effectieve controle uitoefenen noch dat de Colombiaanse staat en ordediensten daar niet of slechts beperkt aanwezig zijn.

In dit verband moet worden herhaald dat de bescherming door de overheid doeltreffend moet zijn; dit betekent evenwel niet dat ze absoluut moet zijn of dat de overheid bescherming moet bieden tegen elk feit gepleegd door derden. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Dat er redelijke overheidsbescherming voorhanden is in Colombia wordt overigens bevestigd door de specifieke omstandigheden van verzoekers geval, die verklaart heeft dat hij wegens bedreigingen aan zijn persoon in 2014 wel degelijk politiebescherming kreeg tot na de verkiezingen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker 26 juli 2020, p. 12-14).

Verzoekers moeten aannemelijk maken dat zij alle, in hun individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid hebben uitgeput, wat in casu niet het geval is.

Dat verzoekers geen klacht hebben ingediend of geen hulp hebben gevraagd aan de politie omdat de geboden bescherming “niet optimaal” is, biedt immers geen verschoning voor het feit dat verzoekers na de latere bedreigingen sinds 2016 niet de minste poging hebben ondernomen om bescherming te zoeken in eigen land, hoewel verzoeker in 2014 wel degelijk gedurende lange tijd politiebescherming kreeg. Deze politiebescherming verhinderde weliswaar niet dat verzoeker nog enkele dreig telefoons kreeg, maar er kan niet ontkend worden dat hij fysiek ongedeerd bleef zodat de politiebescherming als doeltreffend kan worden beschouwd.

Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Zelfs indien verzoekers de beschermingsmaatregelen ontoereikend vonden om hun beweerde politieke activiteiten verder te zetten, vallen ze ongetwijfeld te verkiezen boven een maandenlange periode van onzekerheid waarin verzoeker zegt dat zijn leven voortdurend in gevaar was als militair doelwit (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoeker 26 juli 2020, p. 17, 19).

Verzoekers tonen niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in hun geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben.

Door niet de aanwezige hulp in te roepen, blijven verzoekers niet alleen in gebreke concreet aan te tonen dat het voor hen niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen, maar wordt hierdoor tevens de geloofwaardigheid van de door hen beweerde vrees ondermijnd.

Verder merkt de commissaris-generaal terecht als volgt op:

“Hierbij aansluitend dient te worden aangestipt dat u bij contactname met de autoriteiten allicht informatie had kunnen aanreiken die relevant was voor het onderzoek naar de moord op uw vriend en medestander Jose Piñeda. Volgens uw verklaringen zat Piñeda in een gelijkaardige situatie en volgens L.D.(...) verwees de gewapende man die u bedreigde expliciet naar wat Piñeda was overkomen. Aangezien noch u, noch uw partner enige reden kunnen geven dat politie en parket jullie problemen niet met de vereiste ernst zouden behandelen, verbaast het enigszins dat u niet bereid was om de autoriteiten op de hoogte te stellen, zelfs al was u van plan om later naar Europa te reizen. Een tweede vaststelling is dat er een klaarblijkelijke tegenstelling is tussen het sociaal netwerk waarmee u hoopte verkozen te worden in Lejanias (CGVS, p.12), het politieke patronaat van de Partido de la U dat u daartoe in staat zou stellen waaronder de echtgenoot van een senator die zelf gouverneur wilde worden (CGVS, p.14) en de steun van uw buitenlandse verwanten (CGVS, p.16-17) enerzijds en het feit dat u er niet zou slagen om genoeg geld te verzamelen om u als hoofddoelwit reeds te laten vertrekken naar het buitenland (CGVS vrouw, p.18) anderzijds. U had immers al een paspoort en het CGVS ziet niet in waarom uw partner niet bij de kinderen kon blijven totdat zij jullie achterna konden reizen. Ondanks jullie nijpende geldgebrek zochten jullie in die periode ook geen werk (CGVS vrouw, p.18), wat toch ook de dringende noodzaak van uw vertrek in perspectief plaatst. Dit alles versterkt uiteraard de twijfels over de door u beweerde omstandigheden van uw vertrek. Als derde punt kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw verklaart dat jullie nog “enkele dagen” hebben doorgebracht in Bogota voor jullie vertrek (CGVS vrouw, p.6), waarmee ze bedoelt: van februari tot in juni, dus ongeveer vijf maanden (CGVS vrouw, p.6). Jullie maken geen melding van verdere bedreigingen of andere feiten in de periode die jullie hebben doorgebracht in Bogota. Indien dus enig geloof zouden worden gehecht aan de door beweerde gebeurtenissen, quod non, zou u deze lokale problemen kennelijk kunnen ontlopen in de hoofdstad Bogota. Tenslotte blijkt uit de feitelijke vaststellingen dat L.D.(...) niet meteen een geheim maakt van haar huidige locatie. Ze postte op Facebook ([https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...))) namelijk een foto van zichzelf op de Grote Markt van Brussel. Dit is publiek zichtbaar en werd door tientallen vrienden van haar geliket of van commentaar voorzien (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.5). Onder hen ook C.M.(...), een voormalige werknemer van jullie restaurant in Lejanias (CGVS vrouw, p.20). Dat u beweert dat het “zeer vertrouweljk” is dat jullie in België zijn en enkel uw verwanten die de documenten hebben opgestuurd dat mogen weten (CGVS, p.11) is duidelijk een verkeerde voorstelling van de situatie.”

Verzoekers beperken zich louter tot het minimaliseren en vergoelijken van de gedane gevolgtrekkingen, waarmee zij echter geen concrete elementen bijbrengen ter ontkrachting ervan.

5.6. De door verzoekers overige voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: “De paspoorten en overige identiteitsbewijzen tonen slechts jullie nationaliteit en identiteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De documenten betreffende uw werk houden geen verband met de door u ingeroepen vrees. De algemene informatie over het toenemend aantal moorden op sociale leiders in Colombia strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zoals hierboven werd uiteengezet hebt u echter niet aannemelijk kunnen maken dat u in Colombia actief was als sociaal leider of als dusdanig werd beschouwd. De documenten betreffende uw eerste verzoek om internationale bescherming hielden op afdoende wijze op welk misverstand er aan de basis lag van de weigering van uw eerste verzoek door DVZ maar houdt geen inhoudelijk verband met uw huidige verzoek.”

5.7. Samenvattend besluit de Raad dat verzoekers het aangemeten profiel van verzoeker als doorgedreven politiek leider, niet aannemelijk maken. Verder blijkt niet dat verzoeker omwille van zijn activiteiten als lid van de gemeentelijke overlegraad, de junta de acción comunal van het gehucht Bella Vista, in het vizier van gewapende groeperingen zou kunnen komen te staan. Aan de door hen aangevoerde bedreigingen door een gewapende groepering die verzoekers ertoe hebben aangezet Colombia te verlaten, wordt geen geloof gehecht.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben aannemelijk te maken.

5.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of gevisieerd.

5.9. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.”

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt derhalve terecht op dat verzoeker door het invoeren van exact dezelfde problemen als deze van zijn schoonvader en moeder, die reeds ongeloofwaardig werden bevonden door de Raad in voormeld arrest, allerminst afbreuk vermag te doen aan deze vastgestelde ongeloofwaardigheid. Verzoeker haalt in deze immers geen nieuwe elementen, dan wel documenten aan die hierop een ander licht weten te werpen.

2.3.5.4. In de bestreden beslissing wordt voorts op goede gronden vastgesteld dat verzoeker bijkomende tegenstrijdige verklaringen aflegt in verband met de problemen ten gevolge van de politieke activiteiten van zijn stiefvader ten aanzien van de verklaringen die zijn ouders in dit verband aflegden, alsook dat hij op diverse punten bijzonder onwetend is, hetgeen verder de geloofwaardigheid van deze problemen ondermijnt. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“De vaststelling dat u uw moeder en stiefvader over tal van zaken tegensprekt bevestigt de eerder gemaakte appreciatie van het CGVS in hoofde van uw ouders. Gevraagd of de moeder van uw stiefvader ooit problemen zou hebben gekend of ooit werd benaderd antwoordt u daar niets over te weten (CGVS, p.15 & 16). Uw stiefvader verklaarde nochtans dat ook zij omwille van deze problemen tot twee of drie keer toe werd benaderd en bedreigd (CGVS M.(...) S.(...), J.(...) E.(...), p.16 & 17). Uw moeder verklaarde dat J.(...) P.(...), een sociale leider, werd vermoord nadat hij in jullie restaurant was komen eten (CGVS M.(...) B.(...), L.(...) D.(...), p.12 & 13). Ook dit is voor u een totaal onbekend gegeven (CGVS, p.16 & 17). U stelt verder dat jullie in 2014 bedreigd werden en daarna verhuisden en in 2018 opnieuw werden bedreigd. Tussen 2014 en 2018 zouden jullie niet bedreigd zijn geweest, zo gaat u verder (CGVS, p.12 & 13). Uw moeder verklaarde daarentegen dat jullie ook tussen 2016 en 2018 bedreigingen ontvingen (CGVS M.(...) B.(...), L.(...) D.(...), p.13). U verklaart verder dat uw stiefvader en moeder vóór de sluiting van het restaurant op twee manieren werden bedreigd, zowel telefonisch als via iemand die naar het restaurant kwam. Op 31 december 2018 zouden ze volgens u via de telefoon hebben meegedeeld dat ze 48 uur hadden om te vertrekken. Twee weken daarvoor waren ze een laatste keer in het restaurant langsgelopen, zo gaat u verder (CGVS, p.17). Dit is een geheel andere voorstelling van de gebeurtenissen. Uw moeder verklaarde dat de dreigtelefoons stopten in de eerste maanden van 2018 en dat de belagers op 30 december 2018 én in het restaurant langskwamen om te zeggen dat jullie 48 uur de tijd hadden om te vertrekken (CGVS M.(...) B.(...), L.(...) D.(...), p.13 & 16). Die persoon zou daarbij zijn revolver hebben getoond, zo ging uw moeder verder (CGVS M.(...) B.(...), L.(...) D.(...), p.13), doch heeft u er het raden naar of ooit een wapen werd getoond toen ze naar het restaurant kwamen (CGVS, p.18). Uw moeder verklaarde ook dat deze persoon waarschuwde dat jullie niet mochten eindigen als J.(...) P.(...) (CGVS M.(...) B.(...), L.(...) D.(...), p.22). U zegt daarentegen dat deze J.(...) P.(...) toen helemaal niet ter sprake kwam (CGVS, p.18). Dat u hen op tal van zaken tegensprekt bevestigt dat u en uw familieleden een ongeloofwaardig relaas brengen en bevestigt de eerder gemaakte appreciatie van het CGVS.

Uw onwetendheid spreekt ook boekdelen. U stelt dat de belagers van uw stiefvader in 2014 uw moeder opbelden om haar te bedreigen doch heeft u er het raden naar of dit meer dan één keer zou zijn gebeurd (CGVS, p.12). U verklaart dat jullie politiebescherming kregen maar kan absoluut niet zeggen wanneer deze werd stopgezet (CGVS, p.15). U stelt verder dat ook uw stiefvader in 2018 opnieuw werd opgebeld en bedreigd maar opnieuw heeft u er het raden naar hoe dikwijls dit zou gebeurd zijn (CGVS, p.13). Uw ouders zouden een half jaar zijn ondergedoken maar u heeft opvallend genoeg geen enkel idee waar ze zich zouden hebben schuilgehouden (CGVS, p.5). Men mag verwachten dat men dit wel met u meedeelt, zij het op zijn minst nadien.”

Verzoeker beargumenteert in het verzoekschrift dat hij nog erg jong was toen de problemen begonnen, dat zijn familie hem geen stress wilde bezorgen en het ook niet “nuttig [was] per se” om hem op de hoogte te brengen. Verder voert hij aan dat hij op de hoogte werd gebracht toen hij naar zijn grootmoeder werd gestuurd, zonder extra informatie en dat hij de precieze aard van de problemen voor het eerst in België te horen kreeg, doch slechts eenmaal. Dit zou volgens verzoeker dan ook de verschillende tegenstrijdigheden kunnen verklaren. De Raad benadrukt echter dat de argumentatie in het verzoekschrift geenszins de tegenstrijdigheden, incoherenties en onwetendheden vermag te verschonen. Van verzoeker, die internationale bescherming vraagt in België onder meer omwille van de problemen met gewapende groeperingen omwille van de politieke activiteiten van zijn stiefvader, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren, *quod non*. Ook het verweer in het verzoekschrift dat verzoekers ouders hem hun schuilplaats niet meedeelden uit veiligheidsoverwegingen en zij meerdere malen van plaats wijzigden, houdt geen stand.

Verzoeker en zijn ouders bevinden zich thans immers in België en – in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift opwerpt – er kan wel degelijk van hem worden verwacht dat hij zich bij hen zou informeren over alle aspecten van hun problemen teneinde zijn relaas te ondersteunen.

2.3.5.5. Bijkomend wordt in de bestreden beslissing nog pertinent overwogen als volgt: “(...) *Dat u bovendien introk bij uw grootmoeder om de beweerde problemen in Lejanías te ontvluchten wordt door een aantal andere vaststellingen ondermijnt, en niet in het minst omdat u niet eens het adres van uw grootmoeder weet te geven (CGVS, p.4). Daarnaast verklaart u momenteel dat u hier introk van 2 januari 2019 tot aan uw vertrek uit het land (CGVS, p.4 & 5), dat plaatsvond op 3 februari 2020 (zie paspoort administratief dossier). U verklaarde bij de DVZ nochtans dat u hier maar acht maanden had verbleven (verklaringen DVZ 08.09.2020, vraag 10), en dus niet meer dan één jaar.*”

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij betreurt dat hem niet werd gevraagd om het dorp te omschrijven, dat hij dit wel had kunnen doen en zo ook het huis van zijn grootmoeder had kunnen plaatsen ondanks het feit dat hij de straatnaam niet kent, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk werd gevraagd om de woning te proberen situeren in het dorp (Miraflores) zelf en dus niet louter werd gepeild naar zijn kennis van de straatnaam (notities CGVS, p. 4). Verzoeker antwoordde ontwijkend op deze vraag en laat ook in het verzoekschrift na om aan te tonen dat hij deze woning, los van de straatnaam, kan situeren in het dorp. Deze vaststelling doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen als zou hij de laatste maanden, laat staan het laatste jaar, bij zijn grootmoeder hebben verbleven in Miraflores. Dit klemt des te meer aangezien verzoeker er niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen over de periode gedurende dewelke hij aldaar zou hebben verbleven voor zijn vertrek uit Colombia.

Verder doet ook verzoekers houding, meer bepaald de vaststelling dat hij Colombia slechts verliet meer dan een half jaar na zijn ouders én meer dan een jaar na de laatste bedreiging van de gewelddadige bende die hen in het vizier zou hebben omwille van de politieke activiteiten van verzoekers stiefvader, afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging door deze bende. De argumentatie dat de familie van verzoeker niet voldoende geld had om zijn reis te betalen en hij bijgevolg geen andere keuze had dan in Colombia te blijven en het verweer dat zij wel degelijk maatregelen hadden genomen door hem in het geheim naar Miraflores te laten gaan, kan allerminst overtuigen. Er dient immers vastgesteld dat verzoeker, op de vraag wanneer hij besloot Colombia te verlaten, antwoordde als volgt: “*Die beslissing werd door mijn ouders genomen toen ze besloten dat broer en zus gingen komen. Ik ging daar blijven, maar door de gebeurtenissen besloten ze me te laten overkomen*” (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13). Verzoeker verwijst met deze gebeurtenissen naar de problemen die hij zou hebben gekend met FARC-leden die hem probeerden te rekruteren en impliceert bijgevolg dat hij – buiten deze problemen gerekend – geenszins van plan was om Colombia te verlaten.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoeker er niet in slaagt zijn voorgehouden problemen met gewapende bendes omwille van de vermeende politieke activiteiten van zijn stiefvader aannemelijk te maken.

2.3.5.6. Verzoeker voert daarenboven aan dat hij in Colombia vreest te worden gerekruteerd door leden van de FARC. Meer bepaald zou hij tot twee maal toe zijn aangesproken door twee leden van de FARC in Lejanías en vervolgens zou hij deze personen opnieuw zijn tegengekomen in Miraflores (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8).

Ten eerste considereert de commissaris-generaal terecht dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn ouders niet zou hebben ingelicht over de eerste twee incidenten omdat hij vond dat ze al voldoende problemen hadden en omdat hij hoopte dat hij in Miraflores geen verdere problemen zou kennen. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers ouders bijkomende maatregelen zouden hebben genomen teneinde hun zoon (verzoeker) te beschermen. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoekers ouders hem voor verder gevaar zouden hebben willen behoeden en alle mogelijke voorzorgsmaatregelen zouden hebben willen treffen. Dit klemt des te meer aangezien verzoekers ouders zich op dat ogenblik opmaakten om Colombia te ontvluchten en hij aldus kon aangeven dat er voor hem ook redenen waren om het land te verlaten. De argumentatie in het verzoekschrift dat zijn familie onvoldoende geld had om ook zijn reis te betalen en het vertrek van zijn ouders dus niet *per se* een reden was om hen op de hoogte te brengen, vermag geen afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen (*infra*). In dit verband wordt in de bestreden beslissing bovendien nog

correct opgemerkt als volgt: "(...) U verklaart bovendien dat u zich na de tweede confrontatie met deze bende thuis opsloot (CGVS, p.11), waardoor het logisch lijkt dat uw ouders zich hierover vragen beginnen stellen." Verzoeker beargumenteert in het verzoekschrift dat dit volgens hem te wijten is aan het feit dat hij vooral bezig was met studeren en *console games*, dat het ongeveer twee maanden heeft geduurd en dat zijn ouders bezig waren met hun eigen problemen. Uit zijn verklaringen blijkt evenwel dat verzoeker in zijn spontaan relaas aangaf dat hij niet langer tijd doorbracht met zijn vrienden en altijd thuis zat (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8), hetgeen aldus wel degelijk een wijziging in zijn gedrag impliceert. Dat verzoekers ouders gedurende twee maanden geen vragen gesteld zouden hebben bij het gegeven dat verzoeker nooit meer uit het huis ging (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8-9), is niet aannemelijk.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog terecht opgemerkt als volgt:

"Gezien u vertrok uit Colombia op 3 februari 2020 en uw moeder en stiefvader op respectievelijk 14 en 16 juli 2020 hun persoonlijke onderhouden hadden op het CGVS, moge men bovendien verwachten dat zij melding zouden maken van deze problemen. Integendeel, zij maakten hier geen melding van. Uw moeder gevraagd of u zelf ooit iets meemaakte van bedreigingen in Colombia antwoordde ze in vage termen dat u hetzelfde meemaakte als hen met "het verschil dat u zag hoe jongeren naar de gewapende groepen gingen" (M.(...) B.(...), L.(...) D.(...), p.20). Dat zij geen melding maakten van u die zogezegd tot drie keer toe gevraagd werd om u bij de FARC aan te sluiten ondermijnt verder de geloofwaardigheid van deze problemen. Bovendien maakte ook u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hier geen melding van. U werd de vraag gesteld welke bedreigingen u dan wel gekend had in Colombia en u antwoordde met "doodsbedreigingen" en ging verder door te zeggen dat ze inbraken, stalen en zeiden dat jullie dienden te vertrekken (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Hiermee verwijst u louter naar het hierboven ongeloofwaardig geacht relaas. Dat u geen melding maakte van een verplichte rekrutering bevestigt andermaal dat deze problemen niet serieus kunnen genomen worden."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat zijn familie en hijzelf dachten dat het twee verschillende procedures betroffen en dat het aan verzoeker toekwam om te spreken over zijn eigen problematiek. Derhalve heeft verzoekers moeder slechts in algemene termen gesproken. Aangezien verzoekers moeder expliciet gevraagd werd of verzoeker zelf bedreigingen onderging in Colombia, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij minstens melding zou hebben gemaakt van deze bedreigingen vanwege FARC-leden zo zij op waarheid zouden berusten, zonder dat zij daarbij noodzakelijkerwijze in detail zou hebben moeten treden. Dat zij echter op geen enkele wijze melding maakte van deze problematiek, ondermijnt het vluchtrelaas van verzoeker aldus wel degelijk.

Wat betreft het feit dat verzoeker deze problematiek onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt hij in het verzoekschrift op dat rekening moet worden gehouden met de voorwaarden waaronder deze onderhouden op de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvinden (*"Inderdaad zijn de omstandigheden van het onderhoud heel vaak moeilijk, frustrerend (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten. Bovendien hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet, en ze zien niet de noodzaak in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om voorzichtig te zijn over wat er in deze vragenlijst is geschreven"*). Verzoeker oppert dat in dit verband veel asielzoekers pas later fouten, correcties of omissies melden met betrekking tot de inhoud van hun vragenlijst. Hij stelt voorts dat de aanwezige ambtenaar hem vroeg om snel te gaan en hem regelmatig onderbrak waardoor hij uiteindelijk niet over zijn problemen heeft gesproken, ervan uitgaande dat hij ze op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon uiteenzetten. De Raad wijst er in dit verband op dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas zou hebben vermeld, *quod non in casu*. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Spaans en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Aangaande de vaststelling dat verzoeker zelfs niet bij benadering kon zeggen op welke data hij door bendeleden van de FARC zou zijn aangesproken geweest, noch kan aangeven hoeveel tijd er tussen de eerste en tweede ontmoeting zou hebben gezeten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8 en 10), voert verzoeker aan dat hij geen dagboek bijhoudt en hij het bijzonder moeilijk vindt om zich precieze data te herinneren. Verzoeker betreurt dat de *protection officer* niet heeft gevraagd naar de maand waarin deze ontmoetingen plaatsvonden, dat hij zich immers wel de maanden en het jaar kon herinneren maar dat hij hier zelf niet aan dacht. De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te “*sturen*”. Verzoeker noch zijn raadsman maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerm minst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud op een andere wijze bepaalde zaken bevestigd zouden hebben moeten zijn. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Bovendien blijkt na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker op een bepaald ogenblik zelf een maand aanhaalt waarin hij de bendeleden zou hebben gezien in Miraflores, doch hierop meteen terugkomt en besluit dat hij zich de exacte data niet herinnert (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10). Uit niets kan aldus blijken dat verzoeker zich wel de maanden zou kunnen herinneren waarin hij werd aangesproken, zoals hij nochtans voorhoudt in het verzoekschrift zonder deze evenwel te specificeren. Met het betoog dat het logisch is dat hij niet kan zeggen hoeveel tijd er tussen de benaderingen zat als hij niet in staat is om de benaderingen *an sich* te plaatsen in de tijd, beperkt hij zich louter tot het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij aldus niet vermag afbreuk te doen aan de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in dat verband.

2.3.5.7. Voorts merkt de commissaris-generaal nog op goede gronden op als volgt: “(...) *U stelt wel te weten dat u de tweede keer werd aangesproken zo'n twee of drie maanden voor uw vertrek uit Lejanías en de derde keer, dus ook de laatste keer, zo'n drie tot vier maanden voor uw vertrek uit Miraflores en Colombia (CGVS, p.8, 10 & 11). Dat u zolang talmde om uw land te verlaten, of op zijn minst opnieuw Miraflores verliet, is andermaal een bevestiging dat u er in werkelijkheid geen vrees diende te koesteren. Dat de bendeleden u bovendien weten te traceren in Miraflores, volgens u op acht uur rijden met de auto van Lejanías (CGVS, p.11), maar niet naar het huis van uw grootmoeder kwamen waar u zou verbleven hebben, slaat werkelijk nergens op. Miraflores is volgens u een klein dorp (CGVS, p.4 & 5), waardoor men moge verwachten dat ze met wat opzoekingswerk gemakkelijk kunnen achterhalen waar u verbleef. Dient opnieuw te worden opgemerkt dat in het licht van deze verklaringen, met name dat het een klein dorp betrof waar u uw belagers had zien rondlopen, zeer merkwaardig is dat u niet onmiddellijk op de vlucht bent geslagen.*”

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal een gedeeltelijke lezing van zijn verklaringen doet, dat zijn familie immers niet voldoende geld had om de reis van hem te betalen en dat hij bijgevolg geen andere keuze had dan om langer in Colombia te verblijven totdat zijn ouders voldoende geld hadden ingezameld. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker zijn mogelijke uitreis uit Colombia zelf vertraagde door zijn ouders slechts na het derde voorgehouden incident in te lichten (*supra*) en er bijgevolg nog geen geld werd gespaard voor zijn reis (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8), kan deze argumentatie geen afbreuk doen aan het gegeven dat verzoeker zelfs geen poging ondernam om Miraflores te verlaten. Met het betoog dat hij niet wist waar elders heen te gaan, dat hij bang was en dat hij de nodige maatregelen nam zoals steeds binnen blijven bij zijn grootmoeder, komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter uiten van blote beweringen, het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker niet vermag afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen en overwegingen. Door te beargumenteren dat de FARC niet van deur tot deur zou gaan, brengt verzoeker evenmin een valabel argument bij om te verklaren hoe het kan dat de leden van de FARC hem wel vonden in Miraflores zelf, maar hem niet zouden hebben opgezocht bij zijn grootmoeder in dit kleine dorp, noch dat hij het risico liep van in Miraflores te blijven nadat hij deze bendeleden had gezien aldaar.

2.3.5.8. Tot slot kan met de commissaris-generaal nog worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen. Een verzoeker om internationale bescherming moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoeker brengt, loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, geen argumenten aan die erop zouden kunnen wijzen dat hij zich niet kan beroepen op de bescherming van de in Colombia aanwezige autoriteiten overeenkomstig artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker nog oppert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een subjectieve beoordeling maakt van zijn verklaringen, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.5.9. Voor het overige herhaalt verzoeker in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt hij in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, bekritiseert hij en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.5.10. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.12. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

2.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er in diverse regio's van Colombia nog steeds confrontaties plaats tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen toebehoorden aan de FARC worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, van 27 juli 2020 en van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen van verzoeker, die aangeeft afkomstig te zijn uit Miraflores, departement Guaviare en hier de laatste maanden zou hebben verbleven bij zijn grootmoeder (*supra*), alsook voorheen in het departement Meta zou hebben verbleven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3-4), moet de veiligheidssituatie in het departement Guaviare en het departement Meta worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat er in het departement Guaviare geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op voormalige strijders, sociale leiders, mensenrechtenverdedigers en lokale gemeenschappen, die resulteren in moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat er in het departement Meta evenmin sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar opnieuw grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-Farc-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie die verzoeker aanhaalt in het verzoekschrift is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia is gesteund en ligt in dezelfde lijn of is intussen verouderd. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat kwalitatieve criteria even belangrijk zijn als het aantal geweldsincidenten of het aantal doden en daarbij verwijst naar diverse rapporten en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dient te worden benadrukt dat voormelde analyse ook rekening houdt met de gebruikte methodes zoals het plaatsen van landmijnen, het groot aantal ontheemden dat hierdoor veroorzaakt wordt alsook het feit dat de bevolking wordt blootgesteld aan afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid en gedwongen rekrutering. Hieruit blijkt dat in de beoordeling van de veiligheidssituatie, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, niet enkel rekening werd gehouden met het aantal doden en geweldincidenten. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in het departement Guaviare, dan wel in het departement Meta sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in voormelde departementen, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6.3. Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt

voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtredenen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET